

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการทักษะการเล่นไวโอลินและเจตคติต่อการเรียนไวโอลิน ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติและวิธีการสอนแบบสาธิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเล่นไวโอลินและเจตคติต่อการเรียนไวโอลินที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติและวิธีการสอนแบบสาธิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนไวโอลินที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติ ก่อนเรียน และหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนไวโอลินที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต ก่อนเรียน และหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 20 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายโดยกำหนดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยการจับฉลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเล่นไวโอลินของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติ จำนวน 17 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวมจำนวน 17 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเล่นไวโอลินของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต จำนวน 17 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวมจำนวน 17 ชั่วโมง แบบวัดเจตคติต่อการเรียนไวโอลินของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี แบบ rubric score ชนิด 5 อันดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดย หาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทดสอบที

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. ทักษะการเล่นไวโอลินของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติ สูงกว่า วิธีการสอนแบบสาธิต
2. เจตคติต่อการเรียนไวโอลินของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติ สูงกว่า วิธีการสอนแบบสาธิต
3. เจตคติต่อการเรียนไวโอลิน ก่อนเรียน และหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติ หลังเรียน สูงกว่า ก่อนเรียน
4. เจตคติต่อการเรียนไวโอลิน ก่อนเรียน และหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต ก่อนเรียน และหลังเรียน ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่องการทักษะการเล่นไวโอลินและเจตคติต่อการเรียนไวโอลิน ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติและวิธีการสอนแบบสาธิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี สามารถนำไปสู่ผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ทักษะการเล่นไวโอลินของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติ สูงกว่า วิธีการสอนแบบสาธิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าผู้เรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติมีทักษะการเล่นไวโอลินอยู่ในเกณฑ์ดี มีความชำนาญสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติเครื่องดนตรีไวโอลินได้อย่างคล่องแคล่ว เนื่องจากแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการเล่นไวโอลิน ของนักเรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ จึงสามารถสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและเหมาะสมต่อการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการเล่นไวโอลิน ของผู้เรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบไปด้วยทักษะการเล่นไวโอลิน และการเก็บรักษาเครื่องดนตรีไวโอลินที่ถูกต้องชัดเจน มีการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติเป็นขั้นตอนอย่างชัดเจน เพื่อสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลิน และมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนไวโอลินด้วยตนเอง แรงจูงใจนี้จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีสมาธิ และมีทักษะการเล่นไวโอลินที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (Shinichi Suzuki, 1983, p.95) ที่ให้ความสำคัญกับเรื่องการสร้างแรงจูงใจในการเรียน ชูชูกิจจะสร้างอุปนิสัยให้เด็กเกิดความอยากที่จะเล่นไวโอลินด้วยตนเอง เมื่อเด็กเกิดความ

อยากที่จะเล่นขึ้นมา ก็เป็นเรื่องไม่ยากในการสอนไวโอลิน ทักษะการเล่นไวโอลินของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ สูงกว่า วิธีการสอนแบบสาธิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฉลวยศรี มีใจเย็น (2536, หน้า 57-59) ทดลองใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านความกตัญญูของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้บทบาทสมมติมีการพัฒนาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความกตัญญูที่สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรวรรณี ราชสงฆ์ (2541, หน้า 71) ศึกษาผลของการเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบ และการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่มีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ต่ำพบว่านักเรียนมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการเรียนโดยบทบาทสมมติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Shodt (1976, p.275 อ้างถึงใน วิไล พังสะอาด, 2542, หน้า 25) ใช้บทบาทสมมติในการฝึกทักษะปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนอนุบาลจำนวน 75 คน พบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกการใช้บทบาทสมมติมีทักษะปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมีความเอื้อเฟื้อเพิ่มขึ้นกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไล พังสะอาด (2542, หน้า 45) ศึกษาการเปรียบเทียบผลการใช้บทบาทสมมติและการใช้แม่แบบที่มีต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนิกันต์ สิริพิเชียร (2543, หน้า 93) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้บทบาทสมมติเทคนิคแม่แบบ และกรณีตัวอย่าง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการสื่อสารดีขึ้นหลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพา แสงพรหม (2545, หน้า 60) ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการใช้บทบาทสมมติและการใช้กรณีตัวอย่างที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดจันทรสโมสร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติมีความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เจตคติต่อการเรียนไวโอลินของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ สูงกว่าวิธีการสอนแบบสาธิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนไวโอลินได้รับคำแนะนำจาก

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงและประเมินค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรมชีวิตด้านเจตคติ จึงได้เครื่องมือในการวัดเจตคติต่อการเรียนไวโอลินที่เหมาะสมต่อการวัดและประเมินผล จากผลการทดลองดังกล่าว แสดงว่าผู้เรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนไวโอลิน และผู้เรียนมีการตอบสนองต่อการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมุติในทางบวก จึงก่อให้เกิดแรงจูงใจใน และเจตคติที่ดีต่อการเรียนไวโอลินระหว่างผู้เรียนไวโอลินกับวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีสมาธิ และไม่รู้สึกลบเนื้อหายในการเรียนไวโอลิน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรพรรณ กลิ่นเกสร (2538, หน้า 62) ศึกษาผลการใช้บทบาทสมมุติที่มีต่อทัศนคติต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 12 คน ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้บทบาทสมมุติมีทัศนคติต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วราภรณ์ ปานทอง (2548, หน้า 61) ศึกษาผลของการเล่านิทานคติธรรมประกอบการเล่นบทบาทสมมุติ ที่มีต่อพฤติกรรมทางด้านสังคมของเด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลวัดไทรรัตนารามกรุงเทพมหานคร พบว่าเด็กปฐมวัยในแต่ละช่วงสัปดาห์ที่มีการสอน โดยการเล่านิทานประกอบการเล่นบทบาทสมมุติ มีพฤติกรรมทางสังคมโดยเฉลี่ยรวมแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. เจตคติต่อการเรียนไวโอลิน ก่อนเรียน และหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติ หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนไวโอลินได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงและประเมินค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรมชีวิตด้านเจตคติ จึงได้เครื่องมือในการวัดเจตคติต่อการเรียนไวโอลินที่เหมาะสมต่อการวัดและประเมินผล จากผลการทดลองดังกล่าว แสดงว่าผู้เรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติ มีเจตคติต่อการเรียนไวโอลิน หลังเรียน สูงกว่า ก่อนเรียน เพราะผู้เรียนมีการตอบสนองต่อการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมุติในทางบวก จึงก่อให้เกิดแรงจูงใจใน และเจตคติที่ดีต่อการเรียนไวโอลินระหว่างผู้เรียนไวโอลินกับวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีสมาธิ และไม่รู้สึกลบเนื้อหายในการเรียนไวโอลิน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปราณี กุละวณิชย์ (2552, หน้า 84) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากการใช้วิธีทัศน์ในการพัฒนาทักษะการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ชั้นตอนการวิจัยประกอบด้วย การคัดเลือกเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ และการประเมินผล เน้นการสนทนาและแสดงบทบาทสมมุติ มีการประเมินผลทั้ง ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบและแบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ ร้อยละ 86.33 และมีการพัฒนาสูงถึงร้อยละ 51 ส่วนการประเมินผลก่อนเรียน และหลังเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001

4. เจตคติต่อการเรียน ใวโอลิน ก่อนเรียน และหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต ก่อนเรียน และหลังเรียน ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากแบบวัดเจตคติต่อการเรียน ใวโอลิน ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงและประเมินค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรมชีวิตด้านเจตคติ จึงได้เครื่องมือในการวัดเจตคติต่อการเรียน ใวโอลินที่เหมาะสมต่อการวัดและประเมินผล จากผลการทดลองดังกล่าว แสดงว่าผู้เรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต มีเจตคติต่อการเรียน ใวโอลิน ก่อนเรียน และหลังเรียน ไม่แตกต่างกัน เพราะผู้เรียนไม่มีการตอบสนองต่อการจัดการเรียนรู้แบบสาธิตในทางบวก จึงไม่ก่อให้เกิดแรงจูงใจใน และเจตคติที่ดีต่อการเรียน ใวโอลินระหว่างผู้เรียน ใวโอลินกับวิธีการสอนแบบสาธิต ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่น้อยลง ไม่มีสมาธิ และรู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียน ใวโอลิน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัทธกร กอบกุลไชย (2539, หน้า 130) การเปรียบเทียบทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา ระหว่างนักเรียนในหลักสูตรปกติ กับนักเรียนในโครงการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน ที่มีความสามารถพิเศษในการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายระหว่างนักเรียนในหลักสูตรปกติกับนักเรียนในโครงการ สพพ. ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัชฎา วิลาศรี (2553, หน้า 99) ผลของการใช้กราฟิกออร์แกนเซอร์ที่แตกต่างกันในการเรียน โปรแกรมประยุกต์ด้วยวิธีการสาธิต โดยใช้เทคนิคเสริมมิ่งที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำของนิสิตปริญญาบัณฑิต นิสิตปริญญาบัณฑิตที่เรียนด้วยการใช้กราฟิกออร์แกนเซอร์ในการเรียน โปรแกรมประยุกต์ด้วยวิธีการสาธิต โดยใช้เทคนิคเสริมมิ่งก่อนการสอน และหลังการสอนแล้ว มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้ และศึกษาวิจัย ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัย ทักษะการเล่นไวโอลินที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติและวิธีการสอนแบบสาธิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี ซึ่งสังเกตโดยครู พบว่า นักเรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ มีทักษะการเล่นไวโอลินอยู่ในเกณฑ์ดี นักเรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต มีทักษะการเล่นไวโอลินอยู่ในเกณฑ์ต่ำ โดยทั้ง 2 วิธีการสอน มีเนื้อหาในการเรียนการสอนเหมือนกัน และ ระยะเวลาในการเรียนการสอนเท่ากัน ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการเล่นไวโอลิน โดยวิธีการสอนแบบสาธิต ควรปรับปรุง โดยเพิ่มสื่อการสอนเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอน เช่น ระบายสีตัวโน้ต และรูปภาพไวโอลิน หรือใช้ตัวการ์ตูนเป็นเครื่องมือในการเรียนการสอน เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียน และให้ผู้เรียนได้เรียนรู้มากขึ้นกว่าเดิม

1.2 จากผลการวิจัย เจตคติต่อการเรียนไวโอลินที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติและวิธีการสอนแบบสาธิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศธนบุรี ซึ่งสังเกตโดยครู พบว่า นักเรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบทบาท มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน และมีความกระตือรือร้นต่อการเรียนไวโอลิน จึงส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้มากขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนไวโอลินในทางบวก นักเรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน และตื่นเต้น แต่ผู้เรียนบางคนไม่มีความกระตือรือร้นต่อการเรียนไวโอลิน เนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต ไม่มีกิจกรรมที่จะสร้างแรงจูงใจในการเรียนไวโอลิน ที่จะทำให้ผู้เรียนบางคนที่ไม่ชอบเรียนไวโอลินเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินไปพร้อมกับผู้เรียนผู้อื่น จึงส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ลดลง และมีเจตคติต่อการเรียนไวโอลินในทางลบ ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ เรื่องเจตคติต่อการเรียนไวโอลิน โดยวิธีการสอนแบบสาธิตควรปรับปรุง โดยเพิ่มสื่อการสอนเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอน เช่น ระบายสีตัวโน้ต และรูปภาพไวโอลิน หรือใช้ตัวการ์ตูนเป็นเครื่องมือในการเรียนการสอน เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียน และให้ผู้เรียนได้เรียนรู้มากขึ้นกว่าเดิม และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนไวโอลิน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบทักษะการเล่นไวโอลิน ที่จัดการเรียนรู้ประเภทอื่นๆ เช่น ทักษะการเล่นไวโอลินแบบสร้างสถานการณ์จำลอง

2.2 ควรมีการเปรียบเทียบทักษะการเล่นไวโอลิน และทักษะการร้องโน้ตแบบโซลเฟดจ์เพิ่มเติมในเพลง twinkle twinkle little star เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง และการปฏิบัติเครื่องดนตรี

2.3 ควรมีการเปรียบเทียบทักษะการเล่นไวโอลิน ที่ต้องใช้ทักษะการเล่นไวโอลินที่สูงขึ้น ต่อเนื่องจาก เพลง twinkle twinkle little star โดยใช้เพลงอื่นๆ ที่ไม่เน้นการสีสายเปล่า

2.4 ควรนำวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติมาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนใน
ภาควิชาต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมใน
ระหว่างการเรียนการสอน เพราะว่า เมื่อไหร่ที่ผู้เรียนนั้น มีความรักในการเรียนวิชาต่างๆ มีเจตคติที่
ดีในการเรียนวิชาต่างๆ ก็จะส่งผลให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้าน ความรู้ และทักษะได้เป็นอย่างดี

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี